

Zijn traktatie

Penelope Bloom

Zijn traktatie

Deel 3 van de *Verboden vruchten*-serie

ISBN 978-90-225-8721-8
ISBN 978-94-023-1313-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *His Treat*
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Textcase

© 2018 Penelope Bloom
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EMILY

Langs het passagiersraam van Liliths auto kropen waterdruppeltjes naar beneden. Ze was zo ongeveer mijn enige vriendin en daarnaast de enige die ik kende met eigen vervoer in de stad. Ik was weliswaar overdreven warm gekleed voor de lichte koelte van de vroege herfstochtend, maar ik had er de hele zomer op gewacht om mijn lekkere, zachte kleren te kunnen dragen en ik kon altijd een paar laagjes uitdoen als ik het te warm kreeg.

Ik liet mijn vingertoppen over de brief in mijn jaszak gaan. Door mijn gewoonte om hem overal mee naar toe te nemen en hem steeds weer opnieuw te lezen, was het papier uiteindelijk zacht geworden, maar als ik hem aanraakte, liep ik nog steeds net zo over van enthousiasme en angst. De brief betekende een nieuwe start. De kans om een wezenlijke stap in de richting van mijn droom te zetten. Ik had al jarenlang het gevoel dat ik om het plan een echte, professionele kunstenaar te worden heen had gedraaid. Ik had ongeveer net zo'n richtingsgevoel als een peuter op een fiets met één zijwieltje. Ik kon nooit gewoon in één rechte lijn op mijn doel af gaan en telkens als ik dacht dat ik dichterbij kwam, schoot ik er regelrecht voorbij en moest ik weer helemaal van voren af aan beginnen.

Maar deze keer zou het anders gaan. De brief in mijn jas wás die rechte lijn. Het was een directe vlucht en zelfs ik kon het deze keer niet verknallen. Ik hoefde alleen maar in januari naar het vliegveld te gaan. Het zou even gemakkelijk zijn als ademen. Maar ik had ook last van slaapapneu en kennelijk was ademha-

len voor mij niet het makkelijkste ter wereld, dus dat was een slechte vergelijking. Het ging erom dat ik dit kon.

Het was mijn lievelingsseizoen. Herfst. De zomer was voorbij of op zijn minst met zijn laatste stuiptrekkingen bezig. Ik wist dat de zomer eigenlijk het fijnste seizoen zou horen te zijn. Het was het seizoen van bikini's, feestjes, picknicks en het gooien van frisbees naar je golden retriever in het park. Jaaa! Heerlijk, zomer! Maar voor mij had dat nooit gegolden. Voor mij was de zomer zweet onder mijn borsten, de hele dag binnen blijven omdat ik liever niet wilde smelten daarbuiten of, zoals elk, jaar mijn huid verbranden waardoor ik er weer aan herinnerd werd waarom ik echt nooit meer wilde verbranden. O ja, en dan ook nog die stortvloed van aircoreclames over het 'te lijf gaan van de hitte' die je ineens op de radio hoorde.

Nou, flikker maar op met die hele rotzomer. Het was weer voor een jaar voorbij en nu was het tijd voor horrorfilmmarathons en voor halloweenreclames op tv. De blaadjes kleurden in alle denkbare schakeringen geel, oranje en rood. En ondanks dat het een regenachtige ochtend was, had ik toch het bekende gevoel van opwindning over de naderende feestdagen. Op deze ochtend had ik het hele jaar gewacht – die dag waarop je de verandering kon vóelen zodra je één voet buiten de deur zette. De lucht was gevuld met een frisse energie die ervoor zorgde dat ik de hele wereld aankon en dat kon helemaal niemand meer verpesten.

Ik was altijd dol geweest op Halloween. Misschien niet eens zozeer vanwege het feest zelf, maar nog eerder omdat het de eerste van een serie feestdagen met koud weer was waar ik het hele jaar naar uitkeek. Maar dit jaar was het niet slechts de volgende feestdagenronde. Het zouden de laatste maanden zijn voordat ik naar het buitenland vloog om te beginnen aan de kunstacademie in Parijs. Hoe vaak ik er ook aan dacht en hoe vaak ik de plaatsingsbrief weer opnieuw las, het leek nog steeds niet echt.

‘Kijk niet steeds zo blij, jij,’ gromde Lilith. Ze had een dikke streep eyeliner onder haar ogen, een kapsel met een kaarsrechte pony en een zwartzijden sjaaltje om haar bleke, ranke nek. Ze had de volmaakt porseleinkleurige huid van een schoonheidskoningin, maar haar gezichtsuitdrukking liet er geen enkele twijfel over bestaan dat ze het afschuwelijk vond op deze aardbol rond te moeten lopen.

Als ze hier dan toch moest zijn, zou ze ervoor zorgen dat het universum zou weten dat het een vergissing had begaan. Ik had het geluk gehad haar tegen te komen op de middelbare school en sindsdien waren we onvermoede vriendinnen geweest. Misschien was het omdat ze school alleen had overleefd dankzij mijn aantekeningen en mijn hulp bij haar huiswerk, of misschien was het omdat ik haar had kunnen redden van de ergste pestkoppen waarop ze blijkbaar grote aantrekkingskracht uitoefende. Hoe dan ook, ik mocht haar graag en ik vermoed dat het om dezelfde reden was als waarom mensen om raadselachtige redenen van katten hielden. Wil je op mijn kussen poepen omdat ik een paar dagen de stad uit was? Wil je precies naast je kattenbak plassen hoewel hij toch helemaal schoon is? Of misschien wil je je er gewoon voor de tiende keer deze week van verzekeren dat de zwaartekracht nog steeds werkt en mijn drankje op de grond gooien? Dat was Lilith, maar dan zonder de wc-eigenaardigheden voor zover ik wist. Maar ik wist ook dat ze diep vanbinnen, heel diep vanbinnen net als iedereen toch behoefte had aan genegenheid. En ik vond het leuk hoe hard ze probeerde te doen alsof dat niet zo was.

‘Ik zei dat je daarmee op moest houden,’ zei ze met haar gebruikelijke uitgestreken gezicht. ‘Ik kan je vanuit mijn ooghoeken zien lachen. Straks ga ik er nog van kotsen.’

‘Ik kan er niets aan doen. Het is hérfst,’ zei ik met eentonige stem, deels omdat ik wist dat Lilith allergisch was voor uiter-

lijk vertoon van blijheid. Ze grijnsde. ‘Mooi, misschien gaan die afschuwelijke dingen die je in je keuken probeert te kweken dan snel dood.’

‘Planten, Lilith. Dat zijn planten en aangezien ze binnen staan, zullen ze het waarschijnlijk wel overleven.’

‘Dat weet je maar nooit.’ Haar ogen bleven op de weg gericht, maar ik dacht dat ik er tijdens haar moorddadige overwegingen een zweem van plezier in kon bespeuren.

‘Wie houdt er nu niet van planten?’

‘Ze stinken.’

‘Oh!’ zei ik en wees op het reclamebord aan de kant van de snelweg. ‘Latte met pompoensmaak! We zijn al halverwege oktober en ik heb er nog niet één gehad. We moeten echt... Alsjeblíeft.’

‘Getver.’ Ze blikte even opzij en leek zich niet te bekommeren om het snel rijdende verkeer voor ons terwijl ze me vernietigend aankeek. Er schoot een zenuwachtig lachje over mijn gezicht. ‘De weg,’ zei ik kalm.

Apathisch draaide ze haar ogen weer in de richting van de weg. ‘Die gaat nergens heen toch?’

‘Technisch gezien niet, nee, maar wíj wel. Met zo ongeveer honderdvijftig kilometer per uur,’ zei ik en boog zijwaarts om een blik te werpen op de kilometerteller. Ik lachte, maar mijn hart bonsde. Ik was er behoorlijk zeker van dat we binnen een paar seconden de snelweg af waren gevlogen, de vuurdood tegemoet. En ik vond het leven nog te leuk om al zo jong te sterven. Het laatste seizoen van *Game of Thrones* moest nog uitkomen. Ik had nog nooit een gepocheerd ei gegeten en op mijn bucketlist stonden nog minstens tien dingen die ik nog niet afgevinkt had, te beginnen met ’s avonds te gaan schaatsen met een onweerstaanbaar knappe man op de soundtrack van *Dirty Dancing*.

Maar zonder gekheid. Als ik dood zou gaan voordat ik naar de kunstacademie in Parijs was geweest... zou ik zonder twijfel

terugkomen om Lilith te stalken. Ik zou mijn artistieke kwaliteiten inzetten om spookachtige penissen op het beslagen glas van haar douchedeuren te tekenen en die zouden helemaal niet lijken op die graffitipenissen die je op de middelbare school wel eens maakte. Ze zouden angstaanjagend gedetailleerd zijn en er levensecht uitzien. Ik zou... Nou ja, heel veel verder ging mijn stalkcreativiteit eigenlijk niet. Maar als de tijd daar was, zou ik vast iets beters verzinnen.

Lilith haalde haar schouders op toen ik haar eraan herinnerde dat ze op de weg moest letten. Het was moeilijk te zien wanneer ze geamuseerd was, maar ik dacht dat ik het van haar af kon zien stralen. Schijnbaar zag ik er in haar ogen en in die van de buitenwereld onschuldig en breekbaar uit, zelfs na al die jaren dat we elkaar kenden. Ik geloof dat ze me op haar eigen katachtige manier steeds iets verder richting die val van de tafel duwde, gewoon om te zien wat er zou gebeuren.

Terwijl we de afslag namen, keek ik uit het raam. De winkels hadden hun schappen al gevuld met halloweenspullen, van snoepmais tot pompoenen, en ik had al wel twee horrorfilms gezien, ook al kon ik even slecht tegen enge dingen als een trillende chihuahua op oudjaarsavond. Freddie Krueger vond ik het allereerst. Wat is er nou griezeliger dan een kerel die je in je dromen pakt? In het geval van andere slechteriken kon je in ieder geval níét die horrorfilmbimbo zijn die niet doorhad dat je in kelders en op bovenverdiepingen hoe dan ook doodgaat en dat schuren vol met landbouwwerktuigen zonder uitzondering dodelijk zijn. Echt waar, als ik in een horrorfilm zou spelen, zou ik al mijn vrienden bij elkaar roepen, in de spiegel kijken en erachter proberen te komen wie van ons er het meest als het schattige buurmeisje uitzag. Alle anderen waren al dood en de kerel die het meest op een atleet leek, zou dan vast de moordenaar zijn. Voorspelbaar of niet, ik keek nog altijd naar horror-

films vanachter een groot kussen. Ik zei tegen Lilith dat ze wel even kon stoppen zodat ik naar binnen kon rennen om de koffie te halen, deels omdat ik even wilde voelen wat voor weer het was, maar nog meer omdat ik had gezien hoe bang de snackbarmedewerkers voor haar waren. Ze vertelde me ooit eens dat ze een dode vlieg had gevonden en die in een plastic zakje had bewaard om hem vervolgens in haar frietjes te laten vallen zodat ze gratis eten in het restaurant zou krijgen. Het ergste was dat ik er vrijwel zeker van was dat ze er niet op uit was om geld te besparen. Ik denk dat ze het gewoon leuk vond om mensen te treiteren.

Ik wikkelde mijn sjaal wat strakker om mijn nek. Ja, mijn sjaal. Het was weer voor een sjaal en ik kon niets bedenken wat zaliger was dan het om mijn nek wikkelen van iets wat ongeveer zo groot was als een babydeken en er dan de hele dag mijn neus in te stoppen. Daarom hoopte ik dat de cape weer in de mode kwam. Ik had het nog nooit in een van die middeleeuwse theatershows of films gezien, maar ik zou mijn leven erom verwedden dat mensen capes droegen en ze ook als een dekentje gebruikten wanneer ze zomaar een beetje bij het kasteel rondhingen.

Door alleen al het gevoel van de frisse buitenlucht zou ik het liefst een sprongetje willen maken en in mijn handen willen klappen, maar ik wist dat Lilith waarschijnlijk spontaan zou ontploffen bij het zien van zoveel blijdschap in de achteruitkijkspiegel dus ik hield mezelf in.

Het lukte me om koffie te halen zonder ook maar iemand een trauma te bezorgen en ik schoof een paar minuutjes later weer de auto in. Lilith nam de koffie van me aan en nam er een slokje van. Ze gromde. ‘Gatver. Wat smerig.’

‘Wat dan,’ vroeg ik. ‘Hebben ze er iets raars mee gedaan?’

‘Nee, het is prima. Ik wist dat het zo zou smaken.’

Ik trok een wenkbrauw op en wachtte op haar verklaring.

Ze keek me kwaad aan. ‘Het is gemakkelijker om iedereen die dit soort dingen drinkt te haten als ik onthoud hoe smerig het is.’

‘Okééé,’ zei ik terwijl ik knikte alsof ik het begreep. Ik nam een slokje van mijn koffie en wachtte toen even. Ik had verwacht dat ze zou lachen, al was het misschien maar een klein beetje, maar haar gezicht vertoonde geen enkele uitdrukking.

Ik lachte in mezelf. Zij mocht dan wel denken dat ze niet grappig was, ik genoot van Lilith en haar... momentjes. Ze had absoluut de charme van een kat. Ze deden dan wel alsof ze een hekel aan je hadden en te goed voor je waren, maar je wist gewoon dat ze toch graag achter hun oren gekriebeld wilden worden, ook al zouden ze dat nooit echt toegeven. Ik vroeg me af wat Lilith zou doen als ik haar achter haar oren kriebelde, maar ik besloot dat ze meer schade aan zou kunnen richten dan een kat, dus ik hield mijn handen thuis. Maar ik was nog altijd van plan een manier te vinden om haar uiteindelijk aan het lachen te krijgen, zelfs als dat betekende dat ik haar een dood vogeltje zou moeten brengen. Even later stopten we bij het verzorgingstehuis.

‘Zal ik met je mee naar binnen gaan?’

Ik grijnsde. ‘Nee, dank je, moeder.’

‘Ook best. Ik heb toch al een beetje een opgeblazen gevoel. Waarschijnlijk beter om niet al te veel te lopen nu.’

‘Nou, dat zou ik echt helemaal nooit gemerkt hebben.’

‘Dan heb je geluk vandaag. Ik heb een aanbieding, twee voor de prijs van één.’

‘Wat bedoel je? Op dingen die ik niet hoeft te weten?’

Ze knikte.

Ik zag dat ze wachtte op mijn toestemming en ik had zo’n gevoel dat ik er spijt van zou krijgen, maar zei zuchtend. ‘Oké. Vertel maar dan.’

‘Soms zie ik ‘s nachts een grijze man zonder gezicht in de hoek van mijn kamer staan. Hij kijkt toe hoe ik slaap. Dan word ik verlamd wakker en kan ik niets meer bewegen behalve mijn ogen...’

‘Perfect!’ Ik onderbrak haar, omdat ik nu al de rillingen over mijn rug voelde lopen. ‘Dat zou een prima oplossing zijn voor mijn slapeloosheid. Nu ga ik wat knorrige bejaarden leren hoe ze moeten schilderen. Bedankt voor de lift, hè.’

‘O ja. William is erbij vandaag. Het staat in zijn agenda. Het is maar dat je het weet.’

William Chamberson was de baas van Lilith. Ze werkte als zijn secretaresse en ik wist niet of ze me dit nou liet weten omdat ze dacht dat ik nog steeds verliefd op de man was – wat sowieso nooit het geval was geweest, of ze me nu wel of niet geloofde. Mijn vriendje op de middelbare school had me bedrogen door slechts een paar dagen nadat we officieel ‘verkering’ hadden hand in hand met een ander meisje te lopen. Dus ja, ik was feitelijk expert in het levensbepalende leed dat overspel teweeg kon brengen. William was getrouwd en het middelbareschoolmeisje in mij zou het dus nooit ook maar in haar hoofd halen verliefd te worden op een man die al getrouwd was, ook al was hij waanzinnig knap en charmant.

William was de helft van een tweeling. Zijn broer was Bruce Chamberson en ze waren de CEO’s van een miljardenonderneming. Ik had ze beiden een aantal keren ontmoet in de paar weken dat ik hier schilderlessen gegeven had. Een van de oudjes was Williams aangetrouwde oma, en zijn vrouw, broer en de vrouw van zijn broer kwamen regelmatig langs voor een pokeravondje met de ouwe luitjes.

Bruce was het type zwijgzame Superman met een kaaklijn die door een muur zou kunnen breken, ogen om voor in katzwijn te vallen en een slank, gespierd lichaam om het geheel te completeren. Zijn haar zat altijd perfect in model en je hoefde hem

maar een paar minuten te observeren om te zien dat hij óf een dwangneurose had óf daar gevaarlijk dicht tegenaan zat. Als je van mannen hield... nou, beter gezegd, als je van mannen in het algemeen hield, zou het lastig zijn om ook maar één puntje van kritiek te kunnen leveren. Behalve het feit dat hij hartstikke getrouwd was natuurlijk.

En dan had je William. Als Bruce Superman was, dan zag William eruit als Superman die wel hield van een feestje, nog nooit een kam van dichtbij had gezien en enigszins kleptomane neigingen had. Je zou niet verwachten dat ze bij elkaar hoorden, maar het was enorm vermakelijk om ze te zien kibbelen, wat ze dan ook doorlopend leken te doen.

Ik moet toegeven dat toen ik voor het eerst hoorde dat Lilith als secretaresse voor een of andere extreem belangrijke zakenman werkte ik me had afgevraagd wat voor soort baas het met haar uit kon houden. Maar toen ik William leerde kennen, begreep ik het. Lilith was de sluwe kat en William was... ik denk dat hij me het meest deed denken aan een goedaardige vos met een klein beetje puppy-enthousiasme. Soms leek hij nonchalant en onschuldig, maar achter zijn relaxte karakter hield zich een geslepen genie schuil. Ik kon me de pret in zijn ogen al voorstellen als Lilith haar droge humor op een belangrijke klant botvierde of iemand volkomen negeerde als ze net een berichtje aan het tikken was. Ik droeg een kleine tas met lesmateriaal door de voordeur, groette op weg naar binnen de bekende gezichten en begon in de recreatieruimte die mij als klaslokaal was toegevoegd de boel klaar te zetten. Ik verdiende niet zo erg veel met dit baantje, maar het was toch geld én het was een baan die met kunst te maken had. Dat was naar mijn mening een pluspunt. Sinds het moment dat ik er mijn zinnen op gezet had kunstenaar te worden, had ik een kort lontje gehad. Iedereen had altijd direct zijn mening klaar als ze hoorden wat ik wilde doen. 'O,

dus je bent kunstenaar? In welke Starbucks werk je dan?’

Ze konden allemaal de pot op. Want ik werkte niet bij Starbucks. Ik werkte bij... Nou ja, ik werkte bij een verzorgingstehuis en soms deed ik ook nog wat losse klussen tussendoor. Trouwens, als ik bij een koffietentje gewerkt zou hebben, dan zou het in geen geval Starbucks zijn geweest, dank je feestelijk. Dan was het eerder een nep-Starbucks geweest, wat misschien nog wel erger was. Desondanks konden ze de pot op.

Ik was bezig alle benodigde spullen voor de leerlingen op de tafel te leggen toen ik buiten een stem hoorde die ik niet herkende. Ik stak mijn nek uit om de hal in te kijken en zag de man die aan het praten was. Zonder dat ik het wilde, kroop een van mijn wenkbrauwen omhoog.

Wat ik zag, beviel me en ook mijn wenkbrauwen dachten er zo over – een ervan in ieder geval. Ik had het vreemde gevoel dat ik hem al eens gezien had. Hij had iets van een jongen die ik van de middelbare school kende, maar ik had op een school in the middle of nowhere gezeten dus die kans was zo goed als nihil. Hij liep kaarsrecht en was atletisch gebouwd. Hij had kortgeknipt, donker haar en mijn ogen daalden onmiddellijk af naar zijn betoverende lippen. Het was duidelijk dat hij erg enthousiast was over wat het ook was dat hij zei, maar ik besteedde even weinig aandacht aan zijn verhaal als een leerling tijdens het laatste uur op school.

Het was dié jongen. Die jongen waar je over fantaseert als het licht gedimd is en je net vijf minuutjes in een bubbelbad zit. Als er kaarsjes flakkeren naast het bad en er een zijdezacht muziekje door de ruimte zweeft.

Ik had daar ter plekke wel een paar duizend fantasiescènes kunnen beschrijven. *Vijftig tinten van hem*. Eentje waarin ik naast mijn kapotte auto aan de kant van de weg sta – even daar gelaten dat ik die niet heb – en hij zijn getatoeëerde handen op

de motorkap legt om een kijkje te nemen. 'Ik moet even onder uw motorkap kijken, mevrouwtje. Dat wordt een heel smerig klusje. En ik moet mijn grootste stuk gereedschap gebruiken. Mijn penis. Ik ga seks met je hebben.' Inderdaad. De man van mijn dromen is niet zo subtiel.

Of misschien die waarin ik door drie gemaskerde mannen in een donker steegje in het nauw gedreven word, maar dan komt hij eraan. Als de slechteriken op de grond liggen, tilt hij me op in zijn gebeeldhouwde armen en fluistert de hele weg naar zijn appartement zachte woordjes in mijn oor.

'Ik ben mijn gebit verloren.'

Heel even was ik verlamd van schrik tot ik me realiseerde dat deze woorden niet uit de mond van Mister Fantasy kwamen, maar uit die van de beruchte oma die met me meegelopen was. Ze was de aangetrouwde grootmoeder van William en ze was de typische ondeugende lolbroek van het verzorgingshuis.

'O, eh, oké...' zei ik.

'Maar ik vond die van Earl,' zei ze bulderend van het lachen terwijl ze een stel tanden liet zien die totaal niet pasten.

Ik kokhalsde een beetje. 'Waarom zou je... wat?'

'De schoft heeft gisteren van me gewonnen met poker. Voor straf moet hij zijn eten in vloeibare vorm verorberen.' Toen ze naar haar stoel strompelde, giechelde ze weer. Ze bewoog zich voort alsof ze een zwak oud vrouwtje was, maar ik had haar door. Ze liep net zo prima als iemand die veel jonger was, maar speelde graag de rol van schattig, oud omaatje, omdat ze zo makkelijker wegwam met haar streken.

Ik probeerde het beeld van Earls tanden in haar mond van me af te schudden en me weer te concentreren op het heerlijke moment van daarvoor.

De man stond te praten met William Chamberson die, toen hij me in het oog kreeg, mijn kant op kwam. Nu liepen beide

mannen op me af en in een moment van paniek wilde ik bijna wegrennen.

Ik kalmeerde – ternauwernood – en veinsde een glimlach waaruit hopelijk bleek dat ik niet van angst in mijn broek gepiest had.

‘Ryan,’ zei William terwijl hij naar me gebaarde. ‘Dit is Emily. Emily, dit is Ryan. Hij heeft de leiding overgenomen van de bakkerijen van mijn vrouw toen ze aan haar televisiecarrière begon. En het toeval wil dat hij op zoek is naar een kunstenaar.’

Ryan. Zelfs zijn naam kwam me bekend voor. Ik moest wel een heleboel verdrongen hebben in mijn middelbareschooltijd, want ik had er moeite mee een naam aan het gezicht van mijn cupcake-bakkende plaaggeest van zoveel jaar geleden te verbinden. Al zou ik gezworen hebben dat het *díe* Ryan was. Van dichtbij was het gevoel dat ik hem kende ook alleen maar sterker geworden.

Ryan stak zijn hand uit om de mijne te schudden. *Zo formeel.* Ik slikte en stak mijn hand naar de zijne uit, ook al zou in al mijn fantasiescenario’s ons eerste contact een kus zijn geweest.

Het officiële ‘handdrukmoment’ ging volledig aan me voorbij en uiteindelijk greep ik zijn middel- en wijsvinger in plaats van zijn hele hand. Op de een of ander manier kon hij mijn fout moeiteloos verhullen door mijn hand zachtjes naar zich toe te trekken met zo’n ouderwetse beweging die me deed blozen.

‘Hi,’ zei ik.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en keek me aan. Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat hij hetzelfde *déjà-vu*-gevoel had. Hij hield zijn hoofd een beetje schuin en het leek alsof hij iets wilde zeggen, maar toen schudde hij bijna onmerkbaar zijn hoofd.

‘Dus jij bent de kunstenaar? William heeft je werk flink opgehemeld. Ik verheug me erop het te zien.’

‘Nou ja, ik ben arm en ik vind het leuk om plaatjes te tekenen. Ik worstel ook met een heleboel onzekerheden, gebrek aan zelfvertrouwen en emotioneel leed. Volgens mij zijn dat de kenmerken van een kunstenaar, toch?’

Hij grijsde en draaide zijn hoofd naar William. ‘Ik neem haar.’

‘Waar?’ vroeg ik.

Allebei de mannen hielden hun lachen in.

‘Waar?’ Had ik dat net serieus gezegd? Ik wilde dat ik een van die ouderwetse ventilators had om af te koelen of misschien gewoon een grote jutezak om over mijn hoofd te trekken.

‘Figuurlijk gezien dan,’ zei Ryan. ‘Maar sorry, ik ga te snel. Ik geef een halloweenfeestje voor iedereen van De Bubbelige Bakker en Galleon. Het is een soort teambuildingsding. Dat is in ieder geval mijn excuus om Williams geld ervoor te gebruiken.’

De Bubbelige Bakker. Mijn hoofd vulde zich ineens met beelden van de jongen die ik op de middelbare school had gekend en van hoe we hadden samengewerkt met huishoudkunde op de eerste dag van ons examenjaar. Het was zo’n typisch populaire, sportieve jongen en hij had verkering met het knapste en gemeenste meisje van de school. Ik had verwacht dat hij zich er makkelijk vanaf zou maken, maar hij leek echt van koken te houden en hij was er goed in geweest. Het was dezelfde jongen. Het kon niet anders. Meteen toen de gedachte door mijn hoofd speelde, kwam het allemaal in rap tempo terug. Dat hij niet voor me opgekomen was toen zijn vriendin Haisley me voor de halve school voor gek had gezet, of dat hij haar een verhaal over me had laten rondbazuinen en me nooit verdedigd had. En dat hij, om het af te maken, zelfs met de eer was gaan strijken voor het besmeuren van mijn examenwerkstuk voor het vak kunst met een cupcake die we samen hadden gebakken. Het enige dat me ervan weerhield op zijn voet te gaan stampen en hem eens goed

de les te lezen, was dat ik het gevoel had dat hij eigenlijk niet de ware schuldige geweest was. Zijn vriendin had me de hele tijd triomfantelijk uitgelachen, maar de Ryan die ik kende, leek veel meer op het type jongen dat voor iemand de schuld op zich zou nemen dan om dit soort dingen te doen.

Ik was dus nooit achter de waarheid gekomen, maar niets van dit alles voelde nu eigenlijk nog zo onherstelbaar verschrikkelijk, vooral niet nadat er zoveel jaren overheen waren gegaan. We waren kinderen toen en we hadden stomme dingen gedaan. Ja, ik had hem gehaat, maar op dit moment was hij een kans op werk. Trouwens, het was allemaal jaren geleden gebeurd dus het zou belachelijk zijn om nog steeds wrok te koesteren, toch?

‘Idioot.’ William keek naar zijn telefoon en leek niet echt geïnteresseerd in Ryans bekentenis. ‘Hé, het ziet ernaar uit dat ik een biedingsoorlog op eBay in ga. Ik moet de contractonderhandelingen aan jullie twee sluwe zakenluitjes overlaten.’

‘eBay? Gebruiken mensen dat nog dan?’ vroeg Ryan.

‘Eh, ja. Ik koop doorlopend allerlei troep op eBay.’

‘Wat dan bijvoorbeeld?’

Er verscheen een ondeugend lachje in Williams ogen. Hij bewoog zijn wenkbrauwen geheimzinnig op en neer en deinsde achteruit. ‘Van alles,’ zei hij en vertrok.

Ryan schudde zijn hoofd. ‘Dildo’s waarschijnlijk.’

‘Absoluut dildo’s,’ zei ik instemmend. Door al die zenuwachtig fladderende vlinders stond mijn buik bijna op knappen, maar zijn blik had iets vriendelijks dat niet rijmde met zijn ongepolijste verschijning. Ik zou er niet over hebben gepiekerd over dildo’s te praten met een jongen die ik zojuist weer voor de eerste keer sinds de middelbare school had ontmoet, vooral niet met eentje waarvan ik zou hebben gezworen dat het mijn aartsvijand was, zelfs niet in mijn boeketreeksachtige fantasiewereld.

Ik overwoog hem te vragen of hij zich mij herinnerde, maar wat als hij dan zijn baanaanbod introk?

‘Maar heb je ook wat voorbeelden van je werk? Een portfolio of zoiets?’

Zijn woorden hingen in de lucht. Ik voelde de tijd vertragen, alsof de spanning van het moment een eigen vernietigende zwaartekracht in zich had. Ik voelde zijn nieuwsgierigheid, zijn belangstelling. Ik voelde het als elektriciteit door de lucht schieten en ik hoefde alleen maar mijn hand uit te steken om het te pakken. Aan de ene kant voelde een verzoening met hem als het helen van een oud, lang vergeten litteken. Aan de andere kant zou het er misschien juist weer door openspringen.

‘Je zou mijn les kunnen bijwonen,’ zei ik. Mijn hoofd tolde een beetje toen ik mijn eigen woorden hoorde, even onschuldig als de zijne, maar met hun eigen verborgen betekenis. Ik zei niet tegen hem dat ik hem mijn portfolio zou mailen en bood hem zelfs niet aan een aantal van mijn schetsen te laten zien die ik maar een paar stappen verder in mijn kunsttas had. Ik kon er niets aan doen. Op elke willekeurige andere dag had ik misschien de wilskracht gehad het moment argeloos voorbij te laten glijden, maar vandaag voelde ik de onwrikbare sensatie van de seizoenswisseling en de aankomende feestdagen. Het voelde als een dag om eens een risico te nemen, om roekeloze dingen te doen en ik kon mezelf geen halt toeroepen. ‘We maken *De sterrennacht* na, het bekende werk van Van Gogh, maar dan in de kleuren van Hallo-ween. Het is inmiddels wel een soort kunstcliché, maar iedereen heeft gevraagd wanneer we *De sterrennacht* eens gaan doen, dus...’

‘Heeft van Gogh zijn penis er niet afgehakt en hem naar zijn vriendin gestuurd of zoiets?’

Ik grijnsde. ‘Zijn oor. Maar ik kan me niet meer herinneren of hij hem gestuurd heeft of hem zelf heeft overhandigd. Ik vermoed dat het de bedoeling is dat zoiets vers aankomt, toch?’

‘Jawel, maar dan ben je het belangrijkste detail vergeten. Dat is zoiets als het verschil tussen een berichtje sturen om het uit te maken of het persoonlijk te doen.’

‘Precies, want oor of penis, wat maakt het uit? Maar de persoonlijke overhandigingsmethode...’

Hij knikte. ‘Ik heb twee schilderijen van de man gezien. Hij kon zijn oor vast veel beter gebruiken dan zijn penis.’

Ik verborg mijn glimlach achter mijn hand en schudde mijn hoofd. ‘Als je denkt dat sommige grappen over beroemde kunstenaars ervoor zorgen dat ik je aardig ga vinden, heb je gelijk.’ Ik schrok hoe snel ik het voelde gebeuren. Dezelfde relaxte manier van praten van toen kwam terug, alsof de tijd had stilgestaan. Ik herinnerde me weer hoe snel ik voor hem was gevallen en hoeveel pijn het had gedaan toen hij mijn tienerverliefdheid beantwoordde met terughoudendheid.

‘Wie zegt dat ik wil dat je me aardig vindt? Ik ben hier gewoon voor de les. Het is mijn droom om zó beroemd te worden dat als ik er een lichaamsdeel afsnijd ze dat eeuwenlang aan middelbare scholieren zullen leren.’

Ik schonk hem een ironische blik. ‘Ik heb een voorstel. Als je mijn les bijwoont en ik gezien heb wat je kunt, zal ik je vertellen in welke mate jouw automutilatie de kunstwereld op zal schudden.’

‘Perfect. Je hebt vast wel spullen om mee te vingerverven, toch?’

Ik rolde met mijn ogen, maar lachte toen ik hem eenmaal de rug had toegekeerd en weer verder was gegaan met het klaarmaken van de ruimte. Mijn hart bonsde door ons korte gesprek en ik had me in tijden niet zo losbandig gevoeld, vooral niet door het praten met een man. Hij was afschuwelijk knap om te zien en hij had het levendige, speelse soort karakter waar ik van hield.

Ik wist niet eens of hij wel vrijgezel was. Mijn god, voor hetzelf-

de geld ging hij nog steeds met Haisley. Ik nam me direct voor dat als dat zo was, ik eerst een manier zou bedenken om haar dag te verpesten en daarna zou ik zo ver mogelijk van hem vandaan rennen. Er waren grenzen aan mijn vergevingsgezindheid.

Wat ik wél wist, was dat hij me het gevoel gaf zomaar weer op de middelbare school te zitten, waar slechts een simpele blik voldoende was om mijn hart te laten bonzen en mijn huid te laten gloeien. Maar hij had me meer dan een blik geschonken, tóch?

Om te kalmeren, haalde ik eens diep adem. Ik hoefde alleen maar weer te denken aan de kunstacademie. Wie Ryan dan ook was geworden of wat hij dan ook wilde, dat was mijn eerste prioriteit. Parijs. Mijn toekomst. Mijn droom. Voor dit alles moest ik in januari op het vliegtuig stappen en beginnen aan een nieuw hoofdstuk in mijn leven. Hopelijk zou het dat deel van het boek worden waarin de interessante gebeurtenissen plaatsvonden. Tot op heden had het boek van mijn leven bestaan uit die passages die je vluchtig doorbladert terwijl je beslist of je er wat geld aan uit wilt geven.

Ik mócht dat gewoon niet vergeten. Ik had een leven om over na te denken en ik zat er helemaal niet op te wachten verliefd te worden op een of andere kerel waardoor ik zou gaan denken dat ik een reden had om te blijven en zo mijn kans te missen.

Maar ik zat wél op een echte baan te wachten. Hoe heerlijk ik de kunstavond in het bejaardentehuis ook vond, het was nou niet bepaald de Sixtijnse Kapel.

Ik begon met de les en nam al hakkelend nog eens door hoe je verf moest mengen en hoe je een kleurenpalet maakte voor een groter project.

Ik struikelde meer dan eens over mijn woorden, omdat ik mijn ogen niet van hem af kon houden. Ryan was niet zomaar knap om te zien. Het was alsof hij was gehouwen uit een blok

gekristalliseerde vrouwelijke begeerte en recht voor mijn neus uit de lucht was komen vallen. Hij paste exact in mijn plaatje van een sexy man. Zelfverzekerd, maar niet op zo'n directe manier. Mysterieus met zware wenkbrauwen, donker haar en een uitstraling die het midden hield tussen een superheld en de mannelijke hoofdrolspeler in een romantische film. Ik zag voor me hoe hij een Rus aan het roer van een gekaapt schip in elkaar sloeg of hoe hij in een stortbui een meisje optilde terwijl hij haar zijn eeuwige liefde verklaarde – oké, wie hield ik hier voor de gek – ik zag hoe hij *mij* optilde in die stortbui.

Of het was veel, véél te lang geleden dat er een kerel oprecht aandacht aan me had geschonken, of Ryan was bijzonder.

Ik voelde mijn brein bijna als een razende om aandacht schreeuwen, alsof het wilde zeggen: *Weet je wat ook bijzonder is, jij met je rammelende eierstokken? Parijs. De kunstacademie. Je professionele en je financiële toekomst. Je dromen.*

Maar mijn eierstokken waren zo druk met het afdraaien van de ene na de andere belachelijke fantasie dat ze niets hoorden. Zolang ik Mister Perfect maar recht aan bleef kijken, was de inhoud van mijn hersenpan niet in staat tot logisch nadenken. Ik zag alleen nog maar hartjes en kussende emoji's voorbij stuiteren. Het hielp ook niet mezelf eraan te herinneren wat voor eikel hij op het einde van de middelbare school was geweest. Dat was toch meer dan een miljoen jaar geleden? Of twee miljoen? Hoe kon ik hem en die intens gloeiende, lichtbruine ogen van hem nog betichten van iets wat zo lang geleden gebeurd was?

Ryan leek daadwerkelijk enorm zijn best te doen om een goede prestatie te leveren, maar hij was er aandoenlijk slecht in. Gelukkig zag ik dat hij niet serieus was geweest over dat vingerverven, maar hij hield zijn kwast vast alsof hij dacht dat hij er iemand mee voor zijn hoofd moest beuken. Ik moest stoppen en hem meer helpen dan de oudjes, omdat hij de kleuren niet begreep.

‘Wat krijg je als je geel met rood mengt?’ vroeg ik.

‘Bruin,’ zei hij zelfverzekerd.

Ik probeerde niet te lachen. Ik nam mijn werk serieus, zelfs als ik minder dan het minimumloon verdiende en er net de kosten van de materialen mee kon dekken. Het was mijn ouders nooit gelukt om carrière te maken, maar ze hadden me wel geleerd om integer te zijn in mijn werk, wat dat dan ook was. Voor mijn vader bestond dat uit het dweilen van vloeren in kantoorgebouwen en voor mijn moeder uit het maken van afspraken bij een tandarts. Maar toch lieten ze me zien dat het er om ging trots te zijn op het werk dat je had gedaan in plaats van op de baan die je had. Door de manier waarop mijn vader de dingen formuleerde, bleven ze in mijn hoofd hangen en ik herinner me nog altijd wat hij zei toen ik hem vertelde dat ik kunstenaar wilde worden. Hij had me niet ontmoedigd of gezegd dat er geen geld in te verdienen was. Hij had even nagedacht, diep ademgehaald en ja geknikt. ‘Dat is fantastisch. Mensen zullen daar minachtend op reageren, maar dat zijn dezelfde mensen als die je zullen minachten omdat je loodgieter of kok of secretaresse wilt worden. Als je wát je doet goed doet, hoef je je nooit iets aan te trekken van wat ze zeggen.’

Dus toen Ryan naar me opkeek met die dromerige, lichtbruine ogen keek ik naar zijn palet en concentreerde me op het werk. Mijn vader zou willen dat ik in gedachten hield dat ik nu schilderles moest geven en dat had Ryan verschrikkelijk hard nodig.

‘Eigenlijk wordt het oranje.’ Zonder na te denken, greep ik zijn hand en liet hem zien hoe je beter met een meer rondgaande beweging kon mengen in plaats van op de ruige, hakkerige manier zoals hij het deed. Toen ik klaar was, haalde ik mijn hand weer van zijn onvoorstelbaar warme en prachtige huid en ik voelde een golf van tintelingen door me heen gaan op de plek waar mijn huid de zijne had geraakt.

‘Hmm,’ zei hij. ‘Ik denk niet dat ik die techniek goed begrepen heb. Kun je het nog een keer voordoen?’

Ik verkocht hem bijna een mep en giechelde als een idioot, maar ik kon het onderdrukken toen ik me omdraaide en mijn ogen stijf dicht kneep. *Parijs*. In mijn hoofd herhaalde ik het woord als een mantra. Tot nu toe was het me perfect gelukt om mannen uit de weg te gaan. Geleidelijk aan kreeg ik het gevoel dat ik mezelf steeds beter door de meisjesachtige onnozelheid heen kon vechten die me doof en blind voor rede en gezond verstand dreigde te maken.

‘Ga je de rest van ons nog leren hoe je deze shit moet schilderen?’ blafte oma. Haar woorden kwamen er door de tanden van Earl een beetje onduidelijk uit. ‘Of ga je de hele avond met dat jongetje vooraan flirten?’

‘Had u hulp nodig dan?’ vroeg ik. Mijn stem klonk als een benauwd piepje, maar ik deed net of er niets aan de hand was.

‘Ja. Ik ben vergeten hoe tongzoenen ook alweer gaat. Misschien kunnen jullie geile beren het ons laten zien.’

Earl, wiens mond zonder zijn tanden een ingevallen, gerimpeld gaatje was, barstte uit in een krakerig gelach, afgewisseld met hier en daar een hoestbui. De rest van mijn studenten kon er niet om lachen of zat niet op te letten – dat kon ik niet zeggen.

Toen de les voorbij was, zag Ryans schilderij er nog steeds uit alsof het met vingerverf gemaakt was, ook al had ik hem absoluut een kwast zien gebruiken. Het was zonder enige twijfel het slechtste schilderij dat ik een volwassene ooit had zien maken. Als Jackson Pollock en Picasso een baby zouden hebben die verslaafd aan cocaïne was en zou schilderen met van ontwenning-verschijnenselen trillende handen, dan nóg zou het beter zijn dan Ryans werk. Hij hield het omhoog en keek ernaar met een gefronst voorhoofd, draaide het vervolgens om en lachte een beetje. ‘Aha, ik had hem omgekeerd vast,’ zei hij.